

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τ'ά συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν δρων μας μεταβολά, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — έπ' εθελίας πρὸς εμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ε κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ί ν α ι μ ὶ ν ο .
Γιὰ τὰ έννε δμως μέρη — δέ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ι ' σ τ ὸ χ ἄ ρ ι .

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τελεστή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ένειληπῆ
πρὸς δύο εικοσάρηγμα, κι' ὅποιος έπ' ἔξω θέλει
δὴν θά πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ κουτού-Φλεδάρη,
κάθε μάσκα 'στό ποδάρι.

Πούντος ἑπτακόσα σὺν εικοσστρία,
ἤιστα Καρναβάλου και φιλοπατρία.

**Τοῦ Φαδουλι Χορὸς
Ἰλαροδοβαρὸς.**

Φ.—'Ποῦ φιλένθεπος χορὸς και 'στό 'δικό μου σπῆτι
γιὰ κάθε παραλυτικό και κάθε ψωμοζῆτη,
κι' ἑκείνος πού πληρώνει
θὰ μπαίνη 'στό σαλόνι.

Άς ἔλθωμε 'στὰ πρώτα μας
και 'στους καιρούς τοῦ κλέους,
ἀνάψετε τὰ φῶτα μας
και τοὺς πολυελαίους.

Πῆν οἱ καιροί, πού χόρευαν οἱ τζαμπατζῆδες τζάμπζ,
μὰ τώρα χάρις γιὰ χοροὺς δὴν γίνεται καμμία...
παρακαλῶ τῆς σκάλας μας ν' ἀνάψετε τὴν λάμπζ
νὰ 'μποῦν οἱ διακονιάρηδες και τὰ Πτωχοκομεία.

Θέλεις τώρα νὰ χορήψης 'στῶν πλουσιῶν τὸ παριέτο;
θὰ πλωρῆς, Περιλίετο.
Τώρα τζάμπζ μὴ γυρίσης
νὰ πηδῆς εἰς σάλας πρώταις...

δὴν πληρώνεις;...δὴν χορεύεις,
και κοιμάσαι μὴ τῆς κόταίς.

(Φθάνει χορὸς ἀπείρων
ἀρρώστων κι' ἀναπήρων.)

Μέσα 'στὰ μασκοραλήμα
τῆς Ἀθῆνας τὰ πολλὰ
νὰ κι' ἡμεῖς μὴ δεκανίκια
μὴς 'στους μπάλους...τραλαλά.

Χορευταί κι' ἡμεῖς πηδοῦμα
μὴ στριμμένα τὰ μουστάκια,
σὺν τοῦ Φάουστ τραγουδοῦμα
τὰ φτωχὰ τὰ γιοντάκια.

'Στὸ χορὸ κι' ἡμεῖς...τὶ γίλομαί
τὶ χαρὰ τὴν πένομι!...
και τῆς γύμνιας τὰ κουράλια
μὴς 'στους μπάλους εἰσάομι.

Τῶν χορῶν ἡ Ρωμηοσύνη
εἰλέμων θὰ φανῆ...

κάνει' ελεημοσύνη,
χορισταί χριστιανοί.

Κάθε βάλει, κάθε πόλλα μιὰ δραχμὴ νὰ δίνετε,
κι' οὕτω πως φιλανθρωπία και χορός νὰ γίνεται.
'Οπ! 'ψηλά τὰ δεκανίκια νὰ χορεύωμι κι' ἔμετε
'στους χορούς τῆς πληρωμῆς.

'Οπ! νὰ δώση και νὰ πάρη
τὸ κούτσά μας τὸ ποδάρι
και τὸ χερί τὸ κουλὸ...
δὸς του μία... τραλαλό.

'Οπ! κι' ἔμετε μὲ τοὺς μεγάλους
δυνατὰ κουβαρνταλήκια...
πὺς ταιριάζουν μὲς 'στους μάλαους
ἀναπήρων δεκανίκια.

'Ο Φασ.—Εὐχαρίστως βλέπω γυρω τοὺς τρανοὺς και τοὺς
τοὺς τυρλοὺς, τοὺς κωφαλάλους, τοὺς χωλοὺς, τοὺς παραλλο-
και τῆς Μπόρας τραπέζιτας [ἐγκρίτους,
και τοῦ δρόμου ψωμάζιτας, [τους,
ὅπου πλῆθος κουρελιῶν
φέρνουν γιὰ τὸ κοτιλιόν.

Τί ποδάρια θὰ λερῶσουν τὸ σπητιό μου τὰ χαλιμά...
κάνει' ελεημοσύνη 'στὴν ξυλένια φαμιλιά...
Φιλανθρωπὸς ὅπως πάντα κι' ελεήμονας σὰς βροσῶ,
κι' ὅταν ὁ χορὸς τελειώνη
θὰ γυρίζω 'στὸ σαλιόν
μ' ελεημοσύνης δίακο.

'Ας ἀστράψουν 'στὰς αἰθούσας τῶν ξερῶν οἱ κολοί...
τί μακάριοι ἐκεῖνοι, ποὺ χορεύει κι' ἔλειε.
Δίγως νὰ τὸ καταλάβη μὲ τοὺς γύρους τοῦ χοροῦ
γίνετ' ἕνας εὐεργέτης 'στους ἐπίκτης τοῦ σωροῦ.

'Ολους τοὺς διακονιάρηδες και τοὺς ἐξοχωτάτους
τοὺς δέχομαι περιχερῶς...
ἔγινε τῶρα κι' ὁ χορὸς
πάθος μακρὸν κι' ἀνάιτον και γιὰ τοὺς ἀνάιτους.

'Η παλαία μας εὐκλεία και πάλιν ἀνεστήθη,
κι' ἐφέτος ἀναφυκτικὰ θὰ βρῆτι τὰ συνήθη,
κρού νερὸ Δεζαμένης, κι' ἄλλο νερὸ θαμιάσιον,
μεταφερθὲν ἐπίτηδες μὲς' ἀπὸ τὸ Θερσίσιον.

'Εμπρὸς λοιπὸν οἱ προύχοντες κι' ἔσοι βρομοῦν μὲ ράκη,
καὶ νά! κι' ὁ Κόντης ἔρχεται μετὰ τοῦ Θεοδώρακη.
Καλῶς τοὺς τοὺς ἱριφθῆδες... και πῶς μὲς 'θυμηθήκατε;
μοῦπαν 'στὰ νομοσχέδια πὸς σύμφωνοι βρεθῆκατε,
κι' οἱ δύο σὰς φιλάνθρωπον ἰγκυρῶντες σκοπὸν
τὴν ὄραση σὰς ἠνώσκατε,
τρία τοῦ Σπᾶπ ἰδῶσκατε
και πέντε τῶν λοιπῶν.

Σὰς δέχομαι 'στὸ σπητι μου τιμῶν ἰδικιτέρως
τοὺς δύο σὰς ἀνάταμα...

ὁ Κόντης—Τῶρτζης ἄς γινή μιτάτος καββαλιέρος
κι' ὁ Στρατηλάτης ντάμα.

Πρέπει και σὺς νὰ δώσετε γι' αὐτὸν τὸν μπάλο κατὶ
κι' ἔμενα τοῦ σακίτη.
'Ὅμως δὲν θέλω νὰ ἴδω 'στὴν τσέπη σας ζῆμα,
μῆτε δικά σας χρήματα γυρούω... πᾶ! πᾶ! πᾶ!..
φθάνει νὰ διατάξετε μονάχα τὸν Ταμία,
κι' ἐγὼ μὲ τὸν Καλογεῖρὲ τελειῶνω τὰ λοιπὰ.

Μέσα σὶ τόσας δωριὰς και μὲς 'στους Καρναβαλοὺς
ἄς πληρωθῶν κι' ἐντάματα γιὰ φιλανθρωπὸς μπάλου.
Μὰ νὰ κι' ὁ κύρ 'Ανάργυρος μαζί μὲ τοὺς κυρίους,
αὐτοὺς ποὺ ξερί τῶν Ρωμῶν τὸν ἕνα κι' ἄλλον πόρο,
τοῦ ρχγεται κι' ὁ σκούλις μου μὲ γυλλισμοὺς ἀγρίου,
λὲς και διαμαρτυρεῖται γιὰ τῶν σκυλιῶν τὸν φόρο.

'Ὡ κύριε Σιμόπουλε, μὴ τὸν παρατηρήτε
κι' ἀρόβως προχωρεῖτε.

'Αν σὰς γαυγίτζι τὸ σκυλί, μὲ δρόλου δὲν διακάνει,
τοῦ λείπουν και τὰ δόντια του, 'στὰ ψίμακα τὸ κᾶνι.

Προβαίνει 'στὴν αἰθούσα, ὅπου χορὸς φρενήρης,
μὴ σὰς τρομάζουν παντελῶς τοῦ Γκιουλι ζεφανητὰ,
εἶναι φορολογούμενος κι' αὐτοὸς ὁ κακομοῖρος,
κι' ὅποιος πληρώνει βλέπετε γαυγίτζι δυνατὰ.

Ἀλήθεια τί σὰς κάπνισι κι' ἰδοῦκατε τὸ πρόστιμο;
γιὰ φρενασθῆτε μὲ στιμῆ τί πράγμα θάνα νόστιμο
κι' ἕνα συλλαλητήριο νὰ γινή μὲ σκυλιὰ,
ποὺ πάντα τὴν ἀσούδη γυρούσι τεμπελιά.

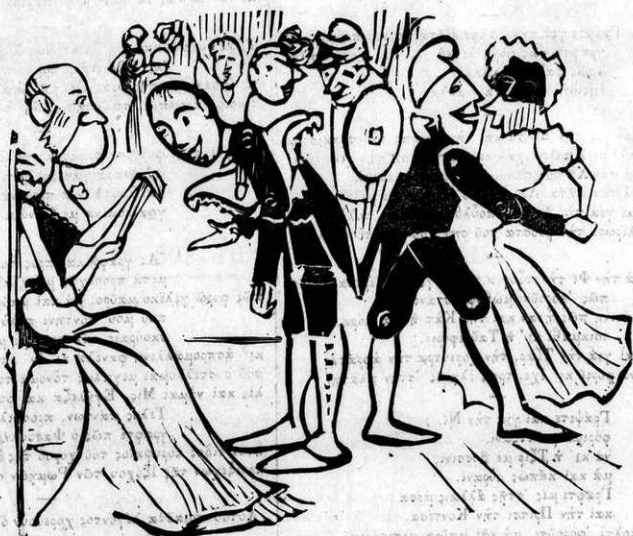
Εὐχαρίστως βλέπω γυρω και τὸν νέον Ποσειδάνα,
τὸν κρατοῦντα τὸν μεγάλον κατὰ θαλάσσαν ἀγῶνα.
Τῶρα πλῆθον ποῖος σὰς πᾶναι μὲ τὰ κλέη μας ἐκείνα!..
'ἔφτος ἦλθ' ἐκ τῆς θαλάσσης κι' ἡ κυρὰ Καρναβαλίνα.

Μόλις μόλις ἐπεφάνη τραπισσοῦχος ὁ τρήρης,
και πληθὸς λαοῦ μεγάλου
ὕπεδίζτο φρενήρης
τὴν κυρίαν Καρναβαλοῦ.

Ποῖα δόξα κατὰ πόντον!... τί λαὸς ἰσχυρῶντο!..
κι' ἡ κυρία Καρναβαλοῦ μὲσω πόντου κι' οὐρανοῦ
τὰ πρό χρόνον Καρναβαλία πρὸς τὸ πλῆθος διηγείτο,
ποῦνγαν 'στὸ Σκαριδάκι, μὰ και 'στὸ Κακαμπουροῦ.

Εὐχαρίστως βλέπω γυρω και τὸν Στάνη τῶν γραμματῶν
και τὸν δέχομαι ἐν χαρῆ,
ἐπειδὴ πληθὸν εὐερίθη παναρχαίαν ἀγαλιμάτων
'στὸν Τσιφίγρον τὰ νερὰ,
κι' ἕνας γαλκινὸς Ἐρμῆς,
ποὺ τὸν ἴδαμι κι' ἔμετε,
κι' εἶναι ζήτημα σπουδατοῦ, κι' εἶναι μίγα γεγονός,
ἂν Ἐρμῆς ἐκεῖνος εἶναι κᾶν Ἀπόλλων κηγῶνας.

Μὰ και τέτοιος ἂν δὲν εἶναι, πλὴν μαζί μας ὅταν μείνη
πρὸ τῶν τόσων μας τροπαίων κηγῶνας κι' αὐτοὺς θὰ γινή
κι' ἂν ἐκῦταξαι πρὸ πάντων τὴν δωροσπειθὴ τρήρη
τῆς κυρίας Καρναβαλοῦ,

και τὸ νέο πανηγύρι:
τῆς φυλῆς μας τῆς ἐξάλλου,
τότε θάγασκε κι' ἐκείνος ὅπως ποῖοι κειμηλιατοὶ
Πειραιώται κι' Ἀθηναῖοι.

Τοῦ λοιποῦ μετὰ τὴν δρᾶσιν τὴν τοσοῦτον φλογερὰν
καθεμῖς και καθὼς,
ὅ' ἀνευρισκόμεν ἀρχαῖα κατὰ πότον και ζυρὰν
μὲ τὸ στόμα κειμηλιό.

Ποῖα δόξα κατὰ πότον τώρα πάλιν ἀναζή!...
ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης
ἀνασφύρονται κι' Ἐρμηδες και Καρνάβαλοι μαζί,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ γελᾶς,
και 'στ' ἀθάνατα Μουσαετα κοπιζόντων νικητῶν
λάμπουν κειμηλιό' ἀρχαῖα κι' ἀθανάτων και θνητῶν.

'Αλλὰ κι' ὅσ' ἀρχαῖα μένουσιν κἄν 'στὸ κύμα κἄν 'στὸ γῶμα
και 'στὸ φῶς καθὼς και τᾶλλα δὲν μᾶς τᾶθγαλαν ἀκόμα,
ἔμει βέβαιος κι' ἐκείνα κειμηλιό πῶς ἔχουν στόμα.

Νὰ κι' ὁ κύριος Ρωμῆος... εἰς τὴν αἰθουσαν προβαίνει...
δοῦτε μου τὸ τρικαντό σας γιὰ νὰ 'δῶ πῶς μὲ πηγαίνει.
Νὰ κι' ὁ Τσαμαδὸς τῶν ἔπλων, και τῶν Πιρῶτων,
και σαλπῖσματα σαλπῖγγων και φρικτῶν τομπᾶνων φρότοι.

'Αληθεύει, μὲν ἀμὶ, 'στὰς παροῦσας περιστάσεις
γιὰ πολέμων ὀλιὰ πῶς μᾶς γίνονται προτάσεις;

'Αν, ὡς γράφουν, ἀληθεύη και τὸ μέγα τοῦτο νέον
πάλιν ἀγαλμα θὰ 'βροῦμε δίχως ἄλλο κειμηλιό.

(Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἀπέμειναν) μὲθρόντοισι πολλοῖ,
και πρὸς τὸν Περικλίτον τοῦ κρυφίως ὀμίλει.)

'Ο Φασ.—'Αγαπητὴ μου Περικλῆ, τί κόσμος ἐπιλημιῦρῆς,
ποῦ δὲν χωρεῖ βελόνι,
φιλανθρωπία μῦριας
τοῦ μᾶλτου τὸ σελῖνι.

'Αγαπητὴ μου Περικλῆ και πρῶτο Πριτζηπόπουλο,
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ 'πῆς 'στὸν Βασιλόπουλο,
νὰ διευθίνη τὸν χορὸ χωρὶς νὰ τὴν χαλᾶ,
πλὴν ἂν αὐτὸς δὲν θέλη,
κἄν ἄλλος τῶν ἐν-τέλει,
'πὶς τὸ και 'στὸν Γεννησαρλῆ, ποῦ ξέρι πρὸ καλά.

'Ὅμως και σὺ, παρακαλῶ, καλοὺς νὰ δεῖξῃς τρόπους,
μὰ βᾶστα και τῆς τσίπικς σου, φοβοῦ τοὺς φιλανθρώπους.
Μὴ σὲ θαμνῶν παντελῶς τῶν φράκων ἢ γραλαῶν
και λωποδύτας κάποτε στολῆι κι' ἡ βελαδα,
ποῦ διαφέρουν ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ 'βγαλαιν στίλετα
κι' ἐκλύφαιν φῶς φανερὰ τῆς Θῆρας τὸν Βαλιῆτα.

(Ἐρχονται κι' ἀπισταλμῶν μερικῶν ἐφημεριδῶν
τὰ φορῆματα νὰ γράψουν κυρίων και δεσποτινῶν,

και 'στών Φασουλή πηγαίνουν και ζητούν πληροφορίας για την νέα ντουκλίτα καθεμιάς κυρίας.)

Ο Φασ.—Γράψτε για την Άλφα Βήτα, που είναι πρώτη μίς γράφτε πώς φορεί λευκά 'στη σάλα, όπως βράζει τακτικά, επειδή δεν έχει κι' άλλα.

Γράψτε και για την Δέλτα και την Κάππα την τακίστρα φόρεμα μπλε σιελ πώς είχαν και 'στη μέση την χωρίστρα. Γράψτε για την Χέ τον τάκο, που 'φορούσε κανέλι, γράψτε για την Ζήτα Λάμδα, λουσο τριανταφυλλί, γράψτε και για την Σίγμα, που έβλεπε ντεκολτέ πολύ, και της λέρωσε την φουστα του σπητιού μου τό σκυλί.

Γράψτε για την Φι την Τζόγια, που μεγάλη σκέρτσα κανέι, πώς 'φορούσε μιάφ φουστάνι, γράψτε πρέσβη πώς ήταν και της Κάτ η νέα κόρη, τσιμαβι κι' η Ταύ έφορει.

Γράψτε και για την Τζέτ, την χορεύτρα την άφρατη, κατακίτρινα φορεί κι' έχει τρεις έλφαις 'στην πλάτη.

Γράψτε και για την Νι, φόρεμα μελιτζάνι, νά κι' η Τζέτ με βουσσινί, μα και κάπως ουρανή.

Γράψτε μίς 'στης άλλικες μέσα και την Πρίτσι την Κοντίκα, μαύρα ντεκολτέ 'φορούσε, μα και μαύρα μισοφόρια, μαύρα κάτω, μαύρ άπαντα, επειδή 'βατούσε πένθος για τών Άγγλων την Βιτώρια και τών Σέρβων τόν Μιλάνο.

Μόλις η κανάβα μαθαίνει Κορωνάτος πώς πεθαίνει, λές και νάκαι συγγενής της μελανεζιμών τόν πινει, έως ότου μι τὰ πίνθη πριν της ώρας μακρυνθη.

Τώρα πάω να κυταζώ και της κάλτσας καθεμιάς είτε ζένης η Ρωμηά. Πρέπει να γραφή νομίζω και της κάλτσας των τό χρώμα...

(Φεύγει και γυρίζει κάμπτων όποιοςδός τό σωμα.)

Ο Φασ.—Της κυρίας Ταύ η κάλτσας είναι τριανταφυλλί και της Κάππα κανελιατε, [λαϊκί ρόζ φορεί κι' η Ρό κι' η Ράμα, κι' η κυρία Μέρ στακτιά, μαύρ' η Βήτα, μαύρ' η Δέλτα, που είναι μοναχή φωτιά. Όσον άφορέ της κάλτσας 'στό χορό του Φασουλή επεκατέρας τό μαύρο και τό τριανταφυλλί.

Όσο για της καλτσόδετας, άν κι' ιζήτησα πρηνης και με λόγους εύγενεις να μου δείξουνε τό χρώμα και τών έπιγονατίδων, πλόν καμμία τών τσοουτών κυριών και δεσποινίδων την χροιάν της καλτσόδετας δεν μ' επέτρεψε να δώ, κι' έμεινε μπροστά των χάσκων με την τούση των αιδώ.

Μά νομίζω πώς κανένας κι' από μόνον τό φουστάνι και της κάλτσας των τό χρώμα θα 'μπορή να συμπεράνη

και της κάθε καλτσόδετας την ανάλογον βαφήν, κι' ούτω πως να δώση μίαν άκριβή περιγραφήν.

Τώρα γράφτε και για 'μίνα πώς λογιζόμ' Έκλαμπρίτης κι' Αι-Λάιφ ήμου πρώτης με 'ποκάμισο τής ώρας και τής ώρας λαμοδιότη, τέσσαρα κουμπιά 'στό στήθος, δρό οι κάθε μανικέτι.

Γράψτε πώς 'φορούσε φράκο με πολύ στενό μανίκι, κι' άσπρα γάντια 'φτεινά και λουστρίνια περαυνά, γακλιωμένα με βερνίκι.

Άς γραφή και προς τοίς άλλους μετά προσοχής μεγάλης πώς φορώ γελέκο μαύρο, μα και μαύρο πανταλόνι, που μου 'κόντηνε πολύ, σκούραις κάλτσας με μαλλί, κι' άσπρομαύλινη φανέλα κι' έν άσπέρρουχο σαν χιόνι, που συστέλλομαι μεγάλως τόνόμα του να σές 'πώ, λές και νάκαι Μις Έγγλίτσα και φοβούμαι μη 'ντραπώ. Τίλος πάντων, προσορίτε, γράψτε πώς ο Φασουλής ήτον είδος κορυφαίος του χορού της ιπαντιέας προείχων της εξόχου τών Ρωμηών σαγκροκρατίας.

(Αύτου τιαυτά λέγοντος χορεύουν όλοι κι' όλικι και κάνουν καρμπούλας, και τας εισπράξεις του χορού μαζύ η Φασουλίνα, μα φθάνει ο Καραβάλος με την Καραβαλίνα, κι' ο νοικοκύρης έκθαμβος σαν κεχνηός Απόλλων στίρει τό ζεύγος τό σεπτόν χειροκροτούντων όλων, και παίξει φουσαμούνια, πιάνο, βιολί, νταούλι, και Πύργος γίνεται Βαβίλ κι' ο γάμος του Κουτρούλη, και σιέται τό πάτωμα και σιέται κι' η στίγη, κι' η καλτσόδετα μιάς λιγνής δεν ξέρω πώς έλύθη, κι' όνι σουζ κι' μαζί i πάος ο Περικλέτος λέγει, κι' ο Γκιούλ μ' έμπαθειαν κυνός φανατικού κι' όπούλου ζανπατδζ μινόνιμος κατά του Σιμποπούλου.)

Και καμφοδαίς ποικιλίας, μ' άλλους λόγους άγγελιας.

Είς την Άλεξάνδρα μέσα, πουείη πλούτη περισαά, 'στην όδον Όμιρ Πασσα Έργοστάσιον άνθών τεχνητών και φυσικών Μελπομένης Συμελιδίου, μέγα και μοναδικόν. Κάνιστρα μικρά μεγάλα για κομμάματα θαλάμων και περίφημας γκιρλάντας, στολισμοί χορών και γάμων.

• Έλπίδες, ήτοι τόμος ποιήσεως γνησίας του Νίκου Ζαχαρίου, με σφρηγος φαντασίας.

• Παράλυσις Καθολική, μελέτη με κεφαλι του νευρολόγου του διαιού, Γκιανέρη του Μιχαήλ.

Τό γραφειον του Ρωμηού μας, παραλίπη πατριώτων, άριθμός τριαντατρία, εις τόν δρόμον του Διδότου.